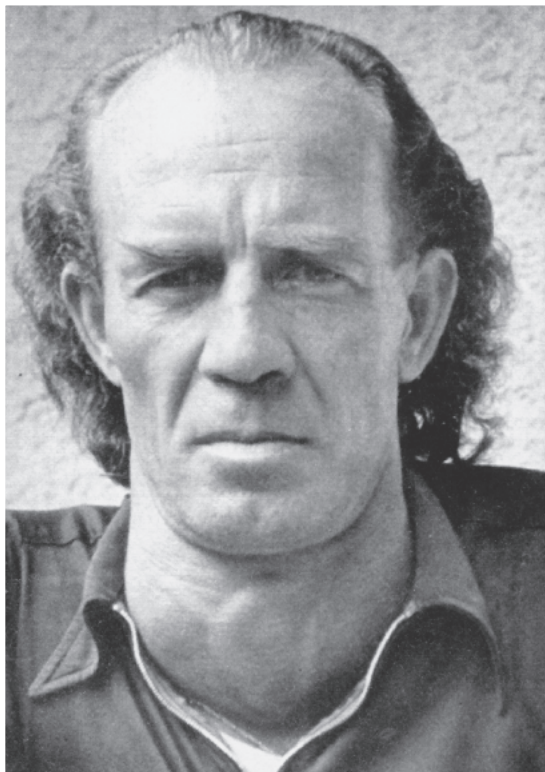
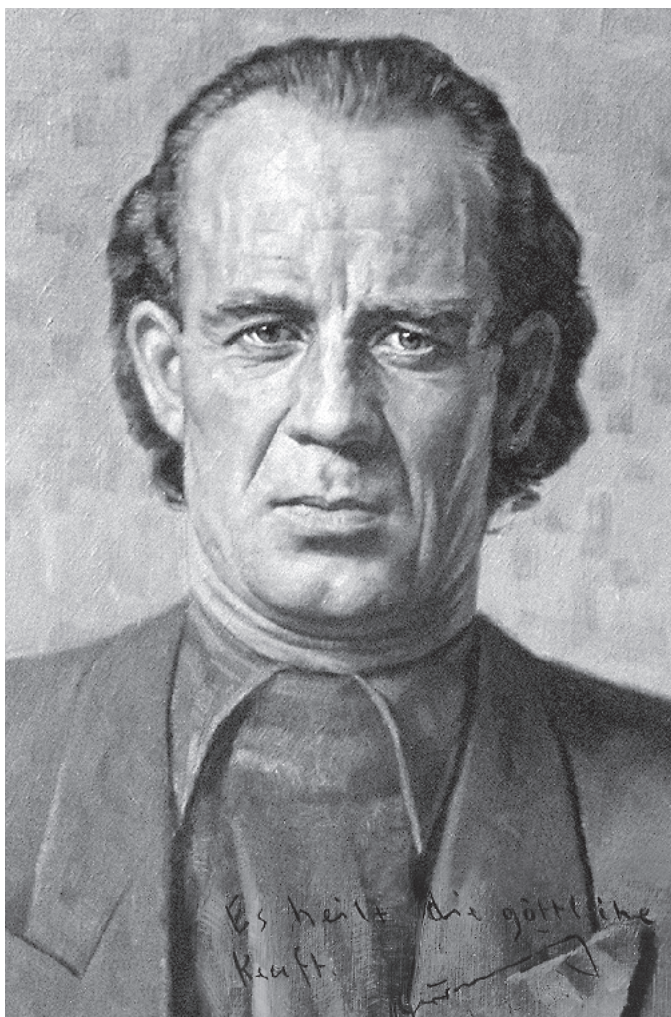

Bruno Gröning

*Jaz živim,
da bi človeštvo
lahko živelo dalje*

Grete Häusler / Thomas Eich

Bruno Gröning:
„Kdor ljubi Boga, pomaga ljudem.“

Bruno Gröning

Jaz živim,
da bi človeštvo
lahko živelo dalje

Kratka biografija
avtorja
Grete Häusler / Thomas Eich

Krog prijateljev Bruna Gröninga

Ta knjiga je neprodajni primerek Kroga prijateljev
Bruna Gröninga, pridobiti jo je mogoče na podlagi
prostovoljnega prispevka

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing, Nemčija

Internet: www.bruno-groening.org

To delo je v celoti zaščiteno z avtorskimi pravicami. Kakršna koli uporaba brez pisnega dovoljenja Kroga za duhovno življenjsko pomoč (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) ni dovoljena. To še posebej velja za razmnoževanje, prevajanje, snemanje na mikrofilm ter shranjevanje in obdelavo v elektronskih sistemih.

1. Izdaja 2007

ISBN 978-3-933344-88-5 slowenisch

Nemška originalna izdaja:

Ich lebe, damit die Menschheit wird weiterleben können

ISBN 978-3-933344-39-7 deutsch

VSEBINA

Predgovor	7
I. Del: Leta priprav	9
1. Otroštvo in mladost	11
2. Življenjska praksa	15
3. Vojna in izgon	21
II. Del: Naval množic	27
1. Dogajanje v Herfordu	28
2. Obkroža me vsa beda človeštva	29
3. Hromi hodijo, slepi vidijo	31
4. Na balkonu v Herfordu	35
5. Heidelbergška klavzura	39
6. Primer Strobel	41
7. Pacienti, obravnava, poskus	46
8. Noben šarlatan	47
9. Pojava Bruna Gröninga v sliki časa	51
10. Te Deum iz Rosenheima	54
11. „Dajem vam na znanje ...“	57
12. Veliki preobrat	63
III. Del: Odpor in nasprotne sile	69
1. „Zdravja se ne da kupiti“	70
2. „Gröningov življenjepisec“ Egon Arthur Schmidt	73
3. Poslovno spretni znanstvenik	78
4. Špekulant iz Traberhofa	81
5. Novinar dr. Michael Graf Soltikow	87
6. Poveljnik koncentracijskega taborišča Otto Meckelburg	90
7. Zdravilec Eugen Enderlin in „Čudežni zdravilec“ dr. Kurt Trampler	93

8.	Poslovnež Rudolf Bachmann	95
9.	Gröningova zveza	98

IV. Del: Prepoved izceljevanja, sodni proces in odhod domov

1.	Herfordski zdravniki	104
2.	Letak dr. Weilerja	107
3.	Zakon o zdravilski praksi	114
4.	„Zakon o zdravilstvu za Gröninga ne velja“	117
5.	Veliki sodni proces	121
6.	Notranje izgoret	125
7.	„Za vsa živa bitja gre“	131
8.	Nadaljnja izgradnja dela	133
9.	Zadnja postaja – Pariz	137

Pregled: Delo Bruna Gröninga

141

Obrazložitev:

Heilstrom:

Tako je Bruno Gröning označil duhovno moč, ki povzroča izcelitve. Uporabil je tudi pojma kot sta, izcelitveni val ali Božja moč.

Einstellen:

Človek se odpre za sprejem Božje moči, sprejme jo vase.

Regelungen:

Skozi dotok te moči, se v telesu prične proces čiščenja, ki se lahko izrazi tudi boleče. Bolezen bo izčiščena ven iz telesa. To je Bruno Gröning poimenoval Regelung.

PREDGOVOR

Bruno Gröning je bil ena najbolj znanih osebnosti nemške povojne zgodovine. Leta 1949 je na deset tisoče ljudi prihajalo na mesta njegovega delovanja. Zgodilo se je nešteto izcelitev. Hromi, slepi, nemi so bili izceljeni. Iskalci izcelitev so prihajali iz vsega sveta. Dogajali so se prizori, ki jih vse do danes še ni bilo. Priče takratnega časa imajo še dandanes solze v očeh, ko poročajo o takratnih dogodkih.

Kaj je želel Bruno Gröning?

„Moja naloga, moj cilj je ljudem pomagati in jih izceliti.“

„Želim pomagati in izceljevati. Sam ne storim ničesar, vendar vem, da se vame stekajo moči in jih lahko uporabim tako, da izcelim ljudi.“

„Želim, da živite zdravo in dobro življenje, takšno, kot ga je Bog določil.“

„Vedeti morate, da spadate skupaj. Svojega bližnjega morate ljubiti kot samega sebe. Moja želja in volja je, da se to zgodi. Brž, ko se zgodi, da se ljudje zopet združijo, bo vsem tem dana možnost, da bodo deležni pomoči.“

Kaj je rekel Bruno Gröning?

„Zaupajte in verjemite, da pomaga in izceljuje Božja moč!“

„Denar je moč, zdravje je vsemoč.“

„Veliko je stvari, ki se jih ne da razložiti, a ničesar, kar se nebi moglo zgoditi.“

„Ni neizceljivega.“

„Bog je največji zdravnik.“

„Ljubite življenje – Boga! Bog je vsepovsod!“

„Jaz sem nič, gospod Bog je vse!“

Kaj je delal Bruno Gröning?

„Pozivam vas na veliki preobrat! Postavite se na noge in čez prepad vam zgradim most. Skrenite s trnove poti na Božjo pot! Na njej ni nesreče, bolečin in neizceljivega. Tu je vse dobro. Ta pot vodi nazaj k Bogu!“

„Predajte mi vaše bolezni, vaše skrbi in stiske ter vse slabo – vse vzamem!“

„Sedaj gradim hišo prek celega sveta.“

„Zopet vam govori stari človeški instinkt. Potem bomo imeli vse in bomo tu, na tej Zemlji, ne glede na religijo ali narodnost, imeli mir. To je Božji blagoslov! Še naprej ga morate sprejemati in širiti dalje.“

Kdo je bil Bruno Gröning?

„Jaz sem samo Božje orodje. Nič ni na meni. Ne želim denarja za svojo pomoč. Izpolnjujem le zapovedi, ki mi jih je naložil Bog. Ne morem ukrepati nič drugače, kot mi je Bog dal!“

„Zdravja se ne da kupiti, to je Božje darilo! Kdor je imel višjo srečo, da je prek mene dobil nazaj svoje zdravje, naj se vselej iz dna srca zahvali Bogu. Jaz sem samo njegovo orodje in služabnik.“

„Jaz nisem Gröning. Ljudje so mojemu telesu dali tako ime. Ampak kdo sem v resnici, to bodo ljudje prepoznali šele takrat, ko me v mojem telesu ne bo več tu.“

„Vedno znova sem le človek, ki seje mir in spokojnost na tej Zemlji.“

I. DEL

LETA PRIPRAV

Bruno Gröning se je rodil maja 1906 v Gdansku. Tu je preživel svoje otroštvo, mladost in svoja zgodnja moška leta. Tu si je nabral prve izkušnje za naloge, ki so bile kasneje pripravljene zanj.

Pesem Martina Damšša opisuje mesto Gdansk in v prenesenem pomenu tudi naravo Bruna Gröninga:

„Kamnita vrata iz opeke in lesa,
zibelka ladij in tehtnica bremen,
silna pleča, v ponižnem ponosu,
strpno se sklanja čez krove in jambore.

Glava stolpa, obkrožena z gorečo svetlobo,
kot šlem ukrivljena meče senco na čela,
upognjenih pleč od okov dolžnosti,
nebeško obsijana od sija zvezd.

Grb moči iz hrasta in kamna,
simbol zemeljskega obstoja kot znak:
biti mučenik in nosač bremen,
služiti vsem – in nikomur biti enak.“

Mestni grb Gdanska

1. Otroštvo in mladost

V Olivi, predmestju Gdanska, v bližini morja in velikih gozdov, je živila družina Gröning. V življenjepisju je Bruno Gröning o svojem otroštvu leta 1956 napisal:

„Rodil (...) sem se 31.5.1906 v Gdanku - Olivi kot četrti izmed sedmih otrok zakoncema Augustu in Margarethi Gröning. Moj oče je bil zidarski mojster. (...)“

V otroštvu in mladosti, preživetima v hiši staršev, sem se bolj in bolj zavedal posebnih sposobnosti, ki so – izhajajoč iz mene – imele pomirjujoč ali izceljujoč vpliv na ljudi in živali.

Že ko sem bil majhen otrok, so se v moji prisotnosti bolni ljudje osvobajali svojih obremenitev in tako otroci kot tudi odrasli so se ob razburjenju ali prepiru po nekaj mojih besedah popolnoma umirili. Kot otrok sem tudi že ugotovil, da so se živali, ki so navadno veljale za plahe ali napadalne, do mene vedle kot dobrodušne in krotke. Moj odnos s starši je bil zaradi tega nenavaden in napet. Zelo hitro sem težil k osamosvojitvi, da bi odšel iz okolja nerazumevanja svoje družine.“

Že kot majhen otrok je pogosto zbežal od doma. Kaj je ob tem doživel, je opisal v rokopisu iz leta 1949:

„Šel sem globlje in globlje ter ob tem dobil povsem jasno predstavo. Naravo, živali, sebe in ljudi sem videl kot Božja bitja na tej Zemlji, ki sem jo občutil kot Božjo.“

Obenem sem prejel misli: Bog – in rekel sam pri sebi: Bog, kako lepo je pri tebi, tu bi ostal za zmeraj. Pri starših doma, kot tudi pri drugih ljudeh, ni tako lepo in tudi ne tako mirno. Večina ljudi je zelo zlobnih. Tu želim ostati in ni se mi več treba bati zlobnih ljudi.

Postalo mi je jasno, da se tudi živali zaradi zlobnih ljudi zadržujejo v gozdu. Ni trajalo dolgo in počutil sem se bolj

varnega kot doma pri svojih starših. Tu nisem bil tako sam. Živali so na lepem izgubile ves strah pred menoj. Postale so krotke. Prišle so do mene in se pustile božati. Pogovarjal sem se z vsemi živalmi. Kmalu smo se zelo dobro razumeli. Spremljale so me skozi gozd in postajali smo vse boljši prijatelji.

Tako sem preživel precej dni in noči v gozdu, dokler me niso prijeli ljudje in odpeljali nazaj k staršem. Naložili so mi precej grobih udarcev in me zaprli v sobo. Zaradi udarcev nisem mogel nikoli jokati, ker jih nisem občutil kot bolečino, čeprav je bilo telo včasih modro in zeleno od udarcev. Moje ujetništvo v hiši staršev pa ni trajalo dolgo, kajti pogosto sem se ga zelo na hitro osvobodil. Gozd in moji prijatelji, živali, so bili tako močni, da so me vselej pritegnili k sebi.

V gozdu sem pogosto dobil misli: "Kaj niso ljudje tudi tvoji prijatelji? Da. Zakaj potem vedno bežim od njih?" Zopet spoznanje: "Živali so se bale zla v ljudeh, jaz pa ne, torej sem močnejši od zla. Dokazal bom vsem ljudem, da sem močnejši." Kakorkoli majhno je bilo moje telo, a čutil sem se močnejšega od vseh ljudi.

Od tu naprej, moje telo je bilo staro dve leti in pol, me je potegnilo k ljudem, prevzetim od zla. Zlo, čemur ljudje rečejo bolezen, je želelo telesa uničiti. Tako sem stal pred bolnim telesom nekega človeka in dobil misli: Iz telesa neke živali je bolezen vendarle izginila, ko sem ji prišepnil: "Draga živalca, kmalu boš imela zdravo telo." To se je tudi zgodilo. Pri ljudeh pa ni nič drugače. Ko je bila misel v meni, trdna, so bila telesa ljudi osvobojena obremenitev. Tako so me bolni neprestano privlačili, kajti v vseh stanovanjih, kjer sem se na lepem pojavil, so bili bolni ljudje, ki sem jim vedno znova rekel samo: "Ti nisi več bolan". Če pa je kdo izmed njih dejal, da bo umrl, sem mu na kratko odgovoril: "Ne, ti še dolgo ne boš umrl, postal boš zdrav." Pri vsakem bolniku sem ostal le

za kratek čas. Bolniku sem se približal, mu na tiho in kratko povedal in nato vsakič kot strela hitro izginil.“

V intervjuju za časopis „Das Neue Blatt“ 1957 je povedal:

„Že kot otrok sem se upiral vsemu zlu. Enostavno ga nisem mogel prenašati. Vse v meni se je borilo zoper njega. Že takrat sem veljal za posebneža, saj sem želel trmoglavo uveljavljati Njegovo voljo.

Že takrat me je na poseben način nenehno vleklo k bolnim in trpečim ljudem. Na nenavaden način so se ti bolni in trpeči ljudje v moji prisotnosti počutili bolje. Več kot enkrat sem moral poslušati: "Ostani tu, fant moj, ob tebi lahko pozabim na svoje bolečine." Takrat se je tudi zgodilo, da sem v nasprotju z zdravniki in znanci predrzno izjavil: "On bo ponovno zdrav! Temu pa ne bo uspelo!" Zmajali so z glavo in me spraševali, od kod mi tako mnenje. A na to nisem znal odgovoriti. Tako sem pač čutil v sebi.

Ta občutek me je med prvo svetovno vojno vedno znova gnal k ranjenim v vojni bolnici v Gdansku. Kmalu sem postal vsem dobro poznan gost. V šoli so mi te izlete zelo zamerili. Da, celo grozili so mi, ker sem pri tem izostajal od predavanj, da me bodo dali v vzgojni zavod.

Vse to ni pregnalo moje želje pomagati. V Gdansku je bila v začetku dvajsetih let zelo velika stiska. Z nekaj prijatelji sem ustanovil Mladinski krog, da bi z zbiranjem oblačil, hrane in denarja pomagali najrevnejšim.“

V svojem življenjepis iz leta 1956 nadaljuje:

„Obiskoval sem ljudsko šolo. Ko sem zaključil, sem nadaljeval s trgovskim učenjem. Ostal sem dve leti in pol. Na zahtevo svojega očeta sem moral to vajeniško mesto opustiti. Njegova želja je namreč bila, da se izučim za zidarski poklic. Sledil sem njegovim željam in se izučil za tesarja. A do zaključnega izpita vendarle ni prišlo, kajti v tistem času je v Gdansku vladala visoka brezposelnost. Zato sem četrto leta

pred zaključkom šolanja moral odnehati brez zaključnega izpita. Podjetje, pri katerem sem se učil, so morali zaradi pomanjkanja naročil zapreti.“

2. Življenjska praksa

Bruno Gröning nadaljuje:

„V letu 1925 sem uspel ustanoviti podjetje za gradbeno in pohištveno mizarstvo, s čimer sem se lahko osamosvojil. Po skoraj dveh letih sem s to aktivnostjo prekinil ter postal tovarniški in priložnostni delavec do leta 1943. Tako sem delal v tovarni čokolade, na pošti v Gdansku, tudi kot raznašalec brzojavk, pribl. devet mesecev ter kot monter šibkega toka v podjetjih Siemens in Halske. Tu sem večino dela opravil samostojno. Vsa dela sem opravljal z velikim zanimanjem in še posebej mi je bilo do opravljanja praks, kjer sem lahko proučeval vedenje in znanje ljudi vseh slojev v vseh življenjskih situacijah. Tako sem spoznal, kako se ljudje v svojem življenju oblikujejo. Nisem iskal samo najrevnejših med najrevnejšimi, temveč tudi najbogatejše med najbogatejšimi. Zasebno življenje, kot ga na splošno pojmuje (obiski kinotek, gostiln, kvartopirstvo itd.), me ni zanimalo.“

Na drugem mestu je to opisal takole:

„Potem v Gdansku nisem delal samo kot tesar, temveč tudi kot mizar, pleskar in ključavničar. Začasno sem delal pri podjetju Siemens in na pošti. V nekaterih primerih so mi naložili tudi pomoč soljudem pri pravnih zadevah. Z nacionalnim socializmom nisem imel stičnih točk. Enkrat sem bil na kratko sprejet v NSBO. Zaradi mojih prepričanj so me nato po krajšem času odpustili.“

V svojem življenjepis iz 1956 nadaljuje:

„Pri enaindvajsetih letih sem se poročil z Gertrud Cohn iz Gdanska. V zakonu sta se rodila dva otroka, ki sta medtem že umrla.“

V življenjepis iz leta 1952 opisuje, kaj mu je pomenil ta zakon:

„Predvsem mi je bilo do tega, da opravi pripravniško prakso, pri čemer bi lahko proučeval vedenje in sposobnosti ljudi v vseh življenjskih situacijah in vseh slojih.“

„Na žalost se je kmalu izkazalo, da moja žena nima nikakršnega odnosa do posebnosti in prizadevanj, ki so bile izven vsakdanjega zaslužka. Poskušala mi je preprečiti moje svobodno delovanje pomagati drugim ljudem oziroma jih izceljevati, zato je zopet prišlo do trenj, kot poprej v hiši staršev, ker naj bi šel po primitivnih malovaških tirih.“

V življenjepisu iz 1956 ponovno govori o svoji posebni nalogi:

„Že zelo zgodaj se je pri meni pokazala posebna dispozicija, sposobnost vplivati na ljudi in živali pomirjujoče in izceljujoče, kar se je pri večini ljudi že v pradedni pogosto dogajalo. Učinek je bil pri ljudeh z odgovarjajočimi pred dispozicijami tako močan, da so bile njihove psihološke in telesne motnje, na katere z drugimi metodami zdravljenja ni bilo več moč vplivati, izceljene ali pa v precejšnji meri izboljšane.“

Iz tega obdobja že obstajajo prva poročila o izcelitvah. Charlotte Adam 1949 pod prisego:

„Gospoda Gröninga poznam od leta 1928 iz Gdanska, ki je moje rojstno mesto. Gospod Gröning se je že takrat zanimal za duhovne zadeve ter ljudem pomagal in jih izceljeval. Meni je znanih približno dvajset primerov, ki so bili tudi uspešni. (...) Lahko predložim precej dokazov, kjer je gospod Gröning pomagal otrokom, npr. pri ohromelosti pa tudi v primerih, ko niso mogli slišati in videti. V vseh primerih je uspelo. Mi sami in ljudje, ki jim je pomagal, še danes stojimo pred uganko. Prej smo si vedno razbijali glavo, kako lahko nekaj takega obstaja.“

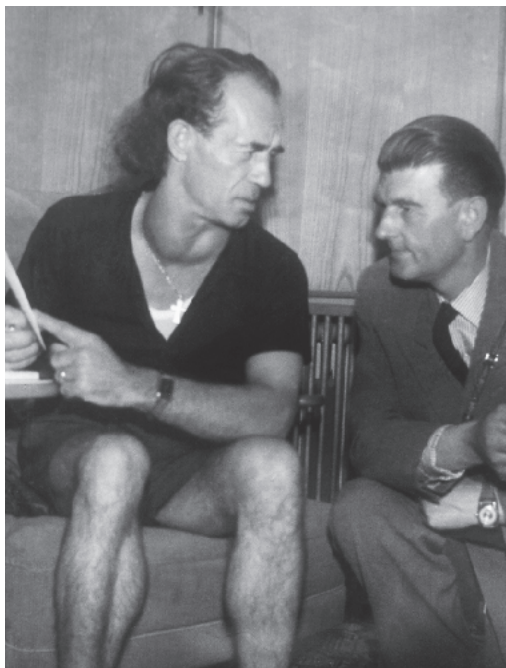
Max Bruhn je bil v Gdansku prijatelj in sosed Bruna Gröninga. 1955. je napisal izčrpno poročilo o takratnih časih. Tu je krajši izvleček:

„Bruno Gröning že takrat ni mislil nase, temveč je njegova najvišja zapoved veljala soljudem, jim pomagati in jim dajati novih moči. Vseeno mu je bilo, če je nekdo prosil za zdravje ali je potreboval kako drugo pomoč ali pa je po krivem prišel navzkriž z obstoječimi zakoni.

Tako se je včasih odpovedal svojemu spancu, svojemu zaslužku. Zanj je bilo le eno: pomagati.

Že takrat so ga pogosto klicali k bolnikom. Ti so ga celo ponoči milo prosili za pomoč. A nikoli ni, vseeno kaj je bilo, vzel niti pfeniga za to. Ravno nasprotno, celo svoj zadnji pfenig, ki ga je imel, je dal tem ljudem. Celó, ko se je kdo zahvalil za katerokoli dejanje, je Bruno Gröning zahvalo zavrnil in med drugim rekel, da se lahko zahvali tako, da pri soljudeh dela dobro. V mnogih primerih sem smel biti njegov spremljevalec in se o njegovih dejanjih prepričati. (...)

S tem bi rad v nadaljevanju osvetlil samo dva primera izmed mnogih. Prvi primer se navezuje na njegovo sestro Mario. Zbolela je za rakom na prsih in po ugotovitvah zdravnikov je obstajala samo ena rešitev - odstranitev prsi.

„Bruno Gröning že takrat ni nikoli mislil nase.“

Max Bruhn 1955

Operacija je bila hudo nujna in opravili naj bi jo najkasneje v treh dneh. Kaj pa se je dogajalo v notranjosti, v sami duši njegove sestre? Borila se je sama s seboj. Njeno okolje in povrhu še veliko zla jo je odvrčalo, da bi šla k svojemu bratu. Vendarle je nekega dne prišla k njemu. Želela je govoriti z njim. To je bil že prvi korak, da se loči od vsega slabega, ni pa se mogla popolnoma osvoboditi. Rekla je, da bi šla rada še enkrat k zdravniku. Njen brat, Bruno Gröning, ji je rekel, naj to stori, a sam je prepričan, da bo prišla nazaj k njemu. Tako se je zgodilo. Dan pred napovedano operacijo je prišla sestra Maria v poznih nočnih urah ponovno k svojemu bratu Brunu Gröningu in ga prosila za pomoč. V moji prisotnosti

ji je on, brat Bruno Gröning, smeje rekel: "Jaz ne najdem nič zlega v tvojih prsih. Jutri greš lahko k zdravniku oz. zdravnikom in prosiš, da te pred operacijo še enkrat temeljito pregledajo. Zdravniki bodo po temeljitem pregledu ugotovili natanko to, kar sem ti pravkar povedal."

Takoj naslednje popoldne je prišla sestra Maria in svojemu bratu potrdila, kar ji je dan pred tem povedal. Zdravniki so stali pred veliko uganko in rekli, da naj bi se zgodil čudež. O tem so dolgo govorili in vedno znova izražali občudovanje. Ob tem so dejali: "Tu se nam je zgodilo nekaj, kar si ne znamo razložiti. So stvari med nebom in Zemljo, ki si jih mi, ljudje, ne znamo razložiti." (...)

Rad bi opisal drug primer, ki se je zgodil moji prvi ženi. Zgodilo se je v isti hiši pri Brunu Gröningu. Takrat smo živeli pri njem. Moja prva žena je bolehalo za vnetjem grla. Pojavljali so se huda vročina, hude notranje otekline in grozila ji je smrt z zadušitvijo. Že nekaj dni jo je zdravil dr. Hollatz. Stanje se je tako poslabšalo, da je imel zdravnik zelo resne pomisleke. Moja žena je vedela, da bi ji Bruno Gröning lahko pomagal, če bi verjela. Prosil sem jo, da bi prosila Bruna Gröninga za pomoč. A je odklonila, ker še ni imela prave vere. Nasprotno, še vedno je verjela v pomoč zdravnikov. Vseeno sem govoril z Brunom Gröningom in rekel mi je, da pride takoj, ko bo moja žena našla vero in sama verjela v njegovo pomoč. To se je tudi zgodilo.

Tisti dan sem moral biti zdoma. V tem času se je notranja oteklina tako zelo povečala, da se ji je bližala smrt z zadušitvijo. Na svojo zadnjo uro, če se tako izrazim, je našla vero. Strah jo je bilo smrti in čutila je, da bi ji Bruno Gröning vseeno lahko pomagal. Ker ni mogla več govoriti, je s svojimi zadnjimi močmi potrkala po steni sobe. Vedela je, da je bil Bruno Gröning ta dan doma. V trenutku je stopil v sobo in našel mojo ženo v zadnjih trenutkih pred zadušitvijo. Njen obraz je bil takrat že moder. Le še s šibkimi znaki je lahko pokazala

na področje grla. In čudež se je zgodil. Že po prvi sekundi je notranja oteklina začela izginjati in začelo se je novo življenje.

Naslednji dan je vstala in odšla k dr. Hollatzu. Zdravnik, ki je seveda poznal njeno stanje, ni mogel verjeti. Po pregledu je samo rekel, da se je tu zanj zgodilo nekaj nerazložljivega, ker naj bi bilo na podlagi stanja bolezni nemogoče ozdraveti. Ostalo mu je uganka in zanj se je tu zgodil velik čudež, ki ga ni znal razložiti.“

V spisu iz leta 1950 je Bruno Gröning opisal svoje delovanje v Gdansku:

„Da je moje delovanje v javnosti od marca 1949 osupnilo veliko ljudi, mi je jasno. Veliko se jih je vprašalo: Zakaj se Gröning ni pojavil že prej?

Moj odgovor je, da živim že 43 let in da sem to, kar sedaj počnem javno, počel že od malega. Od nekdaj sem počel vse, da me ne bi zvelikli v javnost. Že veliko prej sem poskušal, vsakič v manjšem krogu, ljudem tako pojasniti, da bi razumeli, da poznam človeka (takrat nisem govoril, da naj bi bil to jaz, temveč sem pripisal svoje sposobnosti neznani tretji osebi), ki se je brez medicine naučil, da lahko iz svoje lastne moči izceli skoraj vse bolnike. A moji poslušalci so me vedno znova imeli za zanesenjaka. Le malo jih je bilo, ki so me takrat lahko razumeli.

Od časa do časa sem imel priložnost naleteti na bolnika in se, ne da bi on karkoli opazil, prek besed dotakniti bolnih delov telesa ali udov ali mu z, od mene podarjenim predmetom odvzeti bolezen. Kasneje sem opazil, da lahko istočasno pomagam ne samo posameznemu temveč več bolnikom in da ta t.i. vrsta terapije* zame sploh ni bila težka. Čisto na tihem sem nepretrgoma delal naprej in vsi moji poskusi so uspeli. Mali krog ljudi, ki sem jih takrat obiskal, je bil seveda

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

presenečen in ni mogel dojeti, kaj se je tu dogajalo. Razumsko se tudi ne da doumeti.

Bolniki, ki so pri meni prejeli pomoč, so spoznali in potrdili dejstvo, ne da bi jim moral posebej razlagati. Čas in z njim kopica izcelitev so me naredili za "velikega oddajnika". Vse več ljudi je prejelo izcelitveni tok. Verjamem, to vam sam lahko potrdim, da ima vsak svoj sprejemnik za ta tok, človek mora samo vedeti, kaj želi prejeti. Zagotovo so obstajali tudi že prej kaki mali oddajniki izcelitev, samo da so bili po mojem mnenju omejeni v svoji moči, niso se razvili, temveč so bili posledično zaradi svoje šibkosti potisnjeni in so tako nazadovali.

Rad bi poudaril, da sem našel sprejemnik pri ljudeh in sem sposoben človeški organizem tako rekoč servisirati. Za ljudi, ki so bili prek mene izceljeni, je to tako samoumevno kot radio.“

3. Vojna in izgon

V svojem življenjepisu iz 1956. leta Bruno Gröning nadaljuje:

„Leta 1943 sem bil pri sedemintridesetih letih vpoklican v nemško vojsko. Zaradi mojih prepričanj je prihajalo do trenj. Tako mi je npr. grozilo vojaško sodišče, ker sem izjavil: "Če me pošljete na fronto ali ne, jaz ne bom nikogar ubil." Na koncu sem vseeno pristal na fronti.

1944. leta me je drobec granate ranil v desno stegno. Tako sem prišel v vojno bolnico. Čeprav ne ozdravljenega so me poslali v boj proti Rusom na nemških tleh in marca 1945 sem v Zahodni Nemčiji pristal v ruskem vojnem ujetništvu. Decembra 1945 so me izpustili iz ruskega vojnega ujetništva in me poslali v Zahodno Nemčijo.

V ruskih ujetniških taboriščih sem se na vse možne načine zavzemal za sojetnike, zaradi česar so me trikrat odpeljali

na zaslišanje k ruskemu poveljstvu; v enem primeru so mi celo grozili s streljanjem. Med drugim sem zahteval, da se z nemškimi jetniki ravna vsaj kot z živino, kajti ravnanje z njimi je bilo takrat veliko hujše. Tudi tu mi je bilo ponovno dano pomagati in lajšati muke bolnih tovarišev v navidezno brezizhodnem stanju.“

Na drugem mestu je opisal takole:

„Med služenjem vojaškega roka in tudi v ujetništvu sem dosegel pri bolnih tovariših uspešno zdravljenje, čeprav sistematično delo in poglobljanje zaradi zunanjih razmer ni bilo mogoče.“

V intervjuju za časopis *Das Neue Blatt* 1957. leta opisuje svoja prizadevanja, da bi pomagal vojnim tovarišem:

„Pomagati ubogim je bil tudi moj cilj, ko sem po zlomu sedel s številnimi vojaki v ruskem taborišču. To so bili hudi časi, primanjkovalo nam je najnujnejše. Moji tovariši vam lahko potrdijo, da mi takrat nikoli ni bilo žal truda njim in vsem nam izboljšati usodo.“

Tako nisem samo uveljavil, da smo takrat v taborišču zbirali poganjke mladih rastlin in iz njih kuhali čaj z veliko učinkovinami, temveč sem tudi na vse pretege pomagal, z dovoljenjem Rusov ali brez njega, organizirati, da smo se z našimi rokodelskimi spretnostmi zavzemali za izboljšanje našega položaja.“

V svojem življenjepisu leta 1956 nadaljuje:

„Po izpustitvi iz vojnega ujetništva leta 1945 sem najel stanovanje v Dillenburgu in k sebi pripeljal svojo ženo, ki se je kot begunka skrivala v Šleziji. Da bi preživela, sem sprejel vsako delo, ki mi je bilo po vojni ponujeno.“

V Zahodni Nemčiji sem skupaj z ubežniki iz sudetskega okrožja ustanovil Združenje za vsakodnevno pomoč beguncem. Bil sem tudi član stanovanjske komisije, ker sem se čutil dolžnega pomagati ljudem.“

Nadalje se je izrazil v intervjuju za Neue Blatt:

„To (pokaže poročevalcu izkaznico, kjer je legitimiran kot pomočnik beguncem) je bila tedaj naslednja postaja za ujetništvo. Navkljub prepovedi Američanov sem z nekaj pomočniki organiziral v mnogih hessenških občinah združenja za pomoč beguncem. Verjamem, da je bila ta zasilno improvizirana pomoč takrat begunskim družinam prvi sončni žarek po hudih in neusmiljenih časih.“

V svojem življenjepisu leta 1952 opisuje, kako je v Zahodni Nemčiji ponovno prihajalo do izcelitev:

„Po denarni reformi, ko se je vse umirilo in stabiliziralo, sem se znova posvetil svoji nalogi izceljevanja bolnih ljudi, tokrat z namenom, da svojega poslanstva nikoli več ne pozabim in vložim vse, da najdem področje, kjer bo moja naloga legalna. Na začetku sem si manj razbijal glavo s teoretičnim in uradnim delom, ki je bil s tem povezan, in sem ves zavzet nadaljeval svoje delo.“

Tudi iz tega obdobja obstajajo poročila o uspehu, npr. poročilo o uspehu Elisabeth Janssen iz Duisburga (februar 1949):

„Pri negi svoje sosede z živčno paralizo sem spoznala gospoda Bruna Gröninga. Dr. med. Wink me je seznanil z njim. Ob njegovem drugem obisku pri sosedu 24. 02. 1949 sem mu potožila, da moja hči v Ruhrortu boleha za gripo in mi pokazala svojega vnučka, ki je tudi dobil gripo. Po kratki obravnavi* je vročina pri otroku takoj izginila, kašelj pa je ponehal še isti večer. Pri sebi sem imela samo fotografijo svoje hčerke. Gospod Gröning je mojo hčer obravnaval* prek te fotografije in mi zagotovil, da bo do 20. ure vročina izginila. Ko sem 25. februarja prišla k hčerki, ni več imela vročine in to že od prejšnjega večera. Gospodu Gröningu smo za to zelo hvaležni in upamo na njegovo pomoč še naprej.“

Pri sledečem poročilu iz takratnega časa je podpis neberljiv:

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

„Bil sem priča naslednjemu dogajanju: moja sestra, gospa Heise iz Brackwede, je bila bolna od svojega 17. leta. Bolehala je za bazedovo boleznijo, zaradi katere je že bila operirana. Zaradi te bolezni in uživanja zdravil je bilo telo povsem zastrupljeno in je nase pritegnilo še več bolezni. Bolehala je za vnetjem hrbtnih in nožnih živcev, hudo srčno okvaro, obolelostjo želodca, jeter in žolča ter nenehnimi bolečinami v možganih in občutkom strahu. Že sedemnajst let je bila neprestano podvržena zdravljenju, vendar brez uspeha. Prek znancev sem spoznal gospoda Gröninga in ga pripeljal k svoji sestri. Brez vnaprejšnjih informacij je takoj prepoznal sestrine bolezni in imenoval vse obolele dele telesa ter celo njene bolečine prenesel na mojega očeta in neko drugo pričo, ki je sedela poleg. Po končani obravnavi* se je moja sestra počutila osvobodeno vseh bolečin in je lahko šla gor in dol po stopnicah, kar ji je prej povzročalo težave. To je bil malodane čudež. Za nas je nepojmljivo, da se to lahko zgodi.“

Nadaljnje poročilo iz tega časa je zopet iz Duisburga:

„Imel sem veliko srečo, da sem 30. 01. 1949 spoznal gospoda Gröninga. Obravnaval* je mojo hčerko, ki je imela zaradi otroške paralize že devet let hromo desno nogo. Do danes jo je gospod Gröning obravnaval* šestkrat. Znaki izcelitve so jasni. Bilo mi je dano biti priča različnim težkim primerom. En primer bi še posebej rad izpostavil. Mladi mož, ki ga je gospod Gröning obravnaval* v mojem stanovanju, mu je pokazal sliko svojega tasta, ki je bolehal za odprto tuberkulozo. S pomočjo slike je gospod Gröning obravnaval TBC bolnika. Mlademu možu je rekel, naj reče svojemu očetu, da mora opazovati svoje telo. Mladi mož je potem zapustil stanovanje in gospod Gröning mi je povedal, kaj se bo z bolnikom dogajalo. Naslednje jutro, po dvanajstih urah, je prišel mladi mož k meni in opisal vse natanko tako, kot mi je gospod Gröning pripovedo-

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46..

val prejšnji večer. Vedno sem pripravljen opisati vsak primer, pri katerem sem bil prisoten. Vse je tu napisano: izjavljam namesto prisege, podpisani Winkels.“

Ob takih dogodkih je bilo le vprašanje časa, kdaj bo javnost izvedela za fenomen, kot je Bruno Gröning. Marca 1949 je do tega tudi prišlo.

„Kdor je imel to veliko srečo, da je prek mene ponovno pridobil
zdravje, naj se vselej iz vsega srca zahvali BOGU, jaz sem samo
Njegovo orodje in služabnik.“